

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna v právnej veci navrhovateľky **V. Z.**, bývajúcej v Ž., proti odporcovi **H. a.s.**, so sídlom v T., o **určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 33 C 9/2007, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. februára 2009 sp. zn. 5 Co 227/2008 a rozsudku Okresného súdu Žilina z 10. marca 2008 č. k. 33 C 9/2007, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 10. marca 2008 č. k. 33 C 9/2007–41 návrh na určenie, že výpoveď z pracovného pomeru z 2.8.2007 je neplatná, zamietol a navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania 7 603,-- Sk na účet právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že funkcia vedúcej finančnej účtovníčky, ktorú navrhovateľka u odporcu vykonávala, bola na základe rozhodnutia predstavenstva odporcu zrušená z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce znižovaním počtu zamestnancov, čím bol daný výpovedný dôvod výpovede danej navrhovateľke z 2.8.2007 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Boli splnené všetky podmienky platnosti výpovede zo strany odporcu (ako zamestnávateľa), ktorými sú organizačná zmena

u zamestnávateľa (odporcu), nadbytočnosť zamestnanca (navrhovateľky), príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou a výpoveď bola vopred riadne prerokovaná závodným výborom odborovej organizácie dňa 1.8.2007 (§ 74 Zákonníka práce). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 17. februára 2009 sp. zn. 5 Co 227/2008 na odvolanie navrhovateľky rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Zhodne s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že predmetná výpoveď bola riadne vopred prerokovaná so závodným výborom odborovej organizácie, čím bola splnená aj táto podmienka platnosti výpovede v zmysle § 74 Zákonníka práce. Zo záznamu zo zasadnutia ZV OO H. z 1.8.2007 totiž vyplýva, že žiadosť zamestnávateľa obsahovala údaje, ktoré jednoznačne identifikujú zamestnanca, ako i vymedzený výpovedný dôvod.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako aj rozsudku okresného súdu, podal na podnet navrhovateľky mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ich zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Namietal nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska splnenia podmienky platnosti výpovede podľa § 74 Zákonníka práce (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na to, že podstatným dôkazom vykonaným v konaní na preukázanie jej splnenia je záznam zo zasadnutia ZV OO H. a.s. konaného 1.8.2007, keď ale bolo preukázané, že ho vyhotovil zamestnávateľ a tento predložil podpredsedníčke závodného výboru, ktorá ho dala podpísať jednotlivým členom závodného výboru. Podľa jeho názoru, ak nie sú vytvorené podmienky, aby sa zástupcovia zamestnancov mohli spoločne stretnúť a formulovať svoj spoločný postoj k návrhu zamestnávateľa v primeranom čase, takéto konanie jednoznačne nemožno považovať za prerokovanie v zmysle citovaného ustanovenia Zákonníka práce. Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, pri ktorej sa prejednávajú všetky podstatné okruhy otázok skôr, než sa vo veci rozhodne, právo vo veci rozhodnúť má však iba zamestnávateľ. Splnenie povinnosti zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru Zákonník práce formuluje ako hmotnoprávnu podmienku výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, nesplnenie ktorej v nadväznosti na znenie ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce, spôsobuje neplatnosť výpovede alebo

okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ak teda nedošlo k riadnemu prerokovaniu výpovede danej odporcom navrhovateľke, je výpoveď z 2.8.2007 neplatná. Namietal tiež, že neboli v konaní vôbec skúmané ďalšie podmienky platnosti výpovede, ktorými je nadbytočnosť zamestnanca a ponuková povinnosť zamestnávateľa, z ktorého dôvodu trpí rozhodnutie súdov inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Súd teda v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s ustanovením § 120 O.s.p. a nevykonal dôkaz, ktorý mal poslúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti predstavujúcej znak skutkovej podstaty aplikovateľnej právnej normy. Vadou v zmysle uvedeného tu je nesprávnosť nie z pohľadu vykonaného dokazovania, ale z pohľadu postupu súdu v dôkaznom procese.

Odporca sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu navrhovateľky (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. a spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozhodnutia krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existenciu týchto väd dovolací súd nezistil.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že súdy nižších stupňov nesprávne vec právne posúdili z hľadiska aplikácie § 74 Zákonníka práce a inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcu v postupe súdu v dôkaznom konaní (§ 243f ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis ako mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval.

Súdy oboch nižších stupňov dospeli k zhodnému záveru, že výpoveď z pracovného pomeru daná odporcom navrhovateľke podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (organizačné zmeny) je platná aj z dôvodu splnenia hmotnoprávnej podmienky jej platnosti v zmysle § 74 Zákonníka práce, t.j. že bola vopred prerokovaná so závodným výborom odborovej organizácie odporcu.

Podľa § 74 Zákonníka práce, platného v čase dania výpovede, výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak je neplatná. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa do desiatich kalendárnych dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedenej lehote nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.

Právny úkon, na ktorý neudelil predpísaný súhlas príslušný orgán, právny úkon, ktorý vopred neprerokoval príslušný orgán, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis (§ 17 ods. 2 Zákonníka práce).

V citovanom ustanovení § 74 Zákonníka práce sa vymedzuje povinnosť zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Uvedené ustanovenie určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti uvedených právnych úkonov zo strany zamestnávateľa, nesplnenie ktorej v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce spôsobuje ich neplatnosť (t.j. neplatnosť výpovede a okamžitého skončenia pracovného pomeru). Smeruje k ochrane zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a nedôvodne neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru.

Účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou obsahujú náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 Zákonníka práce (R 47/2007).

V danej veci záznam zo zasadnutia ZV OO H. a.s. konaného dňa 1.8.2007 obsahuje všetky náležitosti výpovede v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce (dôvod výpovede stanovený v Zákonníku práce a skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, identifikácia zamestnanca), ktorú skutočnosť ani generálny prokurátor Slovenskej republiky nenamietal.

Pre splnenie povinnosti vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď (alebo okamžité skončenie pracovného pomeru) Zákonník práce neurčuje spôsob prerokovania a neodkazuje ani na § 237 s tým, že pokiaľ rokovanie neprebehlo spôsobom tu uvedeným, je neplatné. Konkrétna forma prerokovania medzi zamestnávateľom a zamestnancom v zmysle § 237 Zákonníka práce závisí podľa čl. 1 a čl. 5 Smernice 2002/14/Es od dohody medzi zamestnávateľom a zástupcami zamestnancov. Napokon Zákonník práce dáva možnosť zástupcom zamestnancom vyjadriť sa k skončeniu pracovného pomeru, ale nedáva im možnosť zmeniť toto rozhodnutie zamestnávateľa, preto sa podľa § 74 za prerokovanie považuje, aj keď k nemu vôbec nedošlo (v uvedenej lehote).

Z uvedeného potom vyplýva, že iba zo skutočnosti, že členovia závodného výboru odborovej organizácie odporcu (podpísaní na zázname z rokovania) nerokovali (o výpovedi danej navrhovateľke) na spoločnom zasadnutí, nemožno vyvodiť nesplnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi nižšieho stupňa, ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že generálny prokurátor Slovenskej republiky je viazaný rozsahom podnetu účastníka konania (okrem prípadov uvedených v § 242 ods. 2 O.s.p.). A vady ním vytýkané spočívajúce v neúplnosti skutkových zistení týkajúcich sa nadbytočnosti navrhovateľky a splnenia

ponukovej povinnosti odporcom pred daním výpovede, navrhovateľka v podnete nenamietala. Preto sa nimi dovolací súd nezaoberal.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že v tomto konaní (úspešný) odporca návrh na náhradu trov konania nepodal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2010

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská